

סמ"ר קרימר שלמה

2144914

בן רבקה ואריה (לאונרדו)

נולד ב- כ"ט בתמוז תשי"ב 22.7.1952

התגייס לצה"ל בנובמבר 1971

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- כ"ו בתשרי תשל"ד 22.10.1973

בעת מילוי תפקידו.

שלמה קרימר,

שלמה, בן רבקה ואריה (לאונרדו), נולד ביום כ"ט בתמוז תשי"ב (22.7.1952) בבואנוס איירס שבארגנטינה, ועלה עם משפחתו ארצה בשנת תשכ"ג (1963). את לימודיו היסודיים סיים בבית-הספר של קיבוץ גשר. אחרי-כן סיים את לימודיו התיכוניים בבית-הספר "גשר-אשדות", בקיבוץ אשדות יעקב. בילדותו בארגנטינה נקרא שלמה בשם סרגיו אדריאן. הוא גר עם הוריו בחווילה מחוץ לעיר, שם בילה שעות ארוכות עם חברים רבים. משעלה ארצה והוא כבן אחת-עשרה, נשלח עם משפחתו לאולפן. עם סיום הלימודים באולפן החליטה המשפחה להצטרף לקיבוץ גשר. עד מהרה השתלב בכיתה והתערה בחברה בקיבוץ, ולא עוד אלא שעזר להוריו בדרך קליטתם, שהייתה קשה יותר. בזכות חינוכו הקודם, שהיה שונה מעט מחינוך ילדי הקיבוץ, היה שלמה מתון יותר, מנומס, מסודר תמיד ומבוגר מיתר חברי קבוצתו. אבל תכונות אלו לא הרחיקו אותו מחברתם, והוא אהב לפעמים גם להשתולל ולעשות מעשי קונדס. הוא היה פעיל בחיי החברה והתנועה במשק ובחטיבה הארצית - השתתף בקורסים ובכל הטיולים, והיה בין מארגני הטיולים של הקבוצה. מעולם לא חשש להביע את דעתו בנושאים שונים, וכך הפך להיות דובר הכיתה בכל הזדמנות. הוא אהב את חיי הקיבוץ והיה מוכן לעשות הרבה למען המשק, אולם יחד עם זאת לא הסכים עם כל דבר בו, מתח ביקורת על תופעות מסוימות בחיי הקיבוץ וקיווה להצליח לשנותן. הוא לא התעלם גם מהחיים המתנהלים מחוץ למסגרת הקיבוץ. תמיד חשב איך לעזור לאנשים, וחיפש דרכים כיצד לעשות מעשים בלתי שיגרתיים. כך היה בין יוזמי גרעין "עודד", שנחלץ לעזרה לנערים ולמשפחות במצוקה, וגייס בהתלהבות נערים ונערות למפעל. הוא עצמו לא הצטרף למבצע, משום שלדעתו עבר הרעיון לידיים ממוסדות ומאורגנות, והוא הסתייג מדרך פעולה זו. הוא החל לעבוד בענף הפרדס כבר כשהיה ילד, היה קשור אליו ביותר ולמד את כל בעיותיו. הוא לא בחל בכל עבודה ועבד מתוך עניין ואחריות, ומתוך רצון גדול להגיע להישגים. שאיפתו להגיע לשלמות בכל אשר עשה הדריכה אותו גם בגישתו לעבודה. הוא עקב אחרי כל החידושים בענף ורכש ידע רב. הייתה בו חדות יצירה ואהבה לעבודה לשמה, ואפילו בשעות הפנאי מצא זמן לעסוק באלקטרוניקה, ובנה מכשירים שונים, כגון קסילופון חשמלי ומגבר-קול. הוא היה הטכנאי בתחנת השידור של הקיבוץ, ותמיד מצא עניין להתעסק במשהו, לבנות דבר חדש או לתקן דבר ישן. בעיקר אהב לעשות למען משפחתו, שהיה קשור אליה ביותר. הוא בילה עם בני המשפחה כמעט את כל זמנו הפנוי, ומילדותו דאג לאחיו. כשהיה בקיבוץ, ואחר-כך כשהיה בצבא, המשיך לשמור על קשר הדוק ביותר עם כל בני ביתו. הוא אהב לצלם את בני משפחתו, וכן הרבה לצלם תמונות נוף ואירועים שונים. את תמונותיו פיתח בעצמו, והקדיש לתחביב זה שעות ארוכות. נוסף לכל תחביביו אהב שלמה מוסיקה מכל הסוגים, וכן אהב מאוד לרקוד לצלילי המוסיקה. הוא נחשב רקדן מעולה, ובריקודיו נתן ביטוי לשמחת החיים שלו. שלמה אהב את כל הדברים היפים בחיים, וניסה לנצל כל רגע בעשייה. הוא היה פתוח וחופשי, וקל היה ליצור אתו קשר. חוג חבריו היה רחב מאוד, ולכולם היה מוכן להקדיש זמן, מחשבה וכל עזרה אפשרית. שלמה גויס לצה"ל בראשית נובמבר 1971, בהיותו כבן עשרים, והוצב לשרת בחיל הרגלים. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורסים למ"כים חי"ר ובקורס למש"קי מרגמות, הוצב ביחידה בתפקיד מש"ק מרגמות בינוניות. הוא ראה בצה"ל אתגר להתמודדות ושאלף להתקדם בו. לכן בחר ללכת לחיל קרבי וליחידה שהשירות בה היה בהתנדבות. עם זאת לא ראה לעצמו עתיד בצבא וחיכה ליום שיחזור למשק ויוכל ללמוד ולטייל בעולם. אך כל זמן ששירת בצבא מילא תפקידו מתוך אחריות. שלמה לא היה מוכן להשלים עם תופעות של עיוות צדק או של מעשים פסולים. לכן ראו בו חיילי מפקד שאפשר לסמוך עליו ועל דבריו, שידע להבין אותם ולייצג את בעיותיהם. חייליו נתנו בו אמון ושמחו לצאת אתו למשימות. היו בהם רבים שהעדיפו לשרת תחת פיקודו ולא תחת פיקוד מש"ק אחר. הוא דאג תמיד שחייליו יבינו וידעו, לפחות כמוהו, מה עומד לפנייהם, ולכן הייתה חוליותו מתודרכת ומוכנה תמיד, והוא עצמו הצטיין בידע מקצועי רב. במלחמת יום-הכיפורים השתתפה יחידתו בקרבות נגד הסורים ברמת הגולן. בקרב שניטש על הר החרמון ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (22.10.1973), נפגע שלמה בעת כיבוש עמדה ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-למין בביתו בקיבוץ גשר. השאיר אחריו הורים, את ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-אגוד. קיבוץ גשר הוציא לאור חוברת לזכרו, ובה מדברי חברים ומכרים על דמותו, על אורח חייו ועל פועלו.

החברים מספרים

תמר — הדבר, שעזר לשלמה להקלט אצלנו היה טוב-ליבו. הוא היה מתנדב תמיד לכל תפקיד, מוכן תמיד לעזור, בתקופה שלא היו מתנדבים רבים בינינו, לכן תכונה זאת בלטה.

ענת — זכורות לי כמה תמונות משלמה :

הוא גר מאחורי, בתקופה האחרונה. אני זוכרת איך היה בא הביתה מהצבא בשבת, והיה הולך אחה"צ לחדר של ההורים, תמיד, עם חולצה לבנה מוכנסת במכנסיים שחורים. היתה לי תמיד הרגשה, שהוא קשור מאוד אל המשפחה, והמשפחה חיתה קשורה אליו גם כן. תמיד היתה שמחה, כשהיה בא הביתה. תמיד דאג לאחים. עוד תמונה, שזכורה לי עד היום, היא מהקייטנה בעברון. המקרה מראה עד כמה היה שונה מאיתנו, בתחילה לפחות. ובכן — היינו בקייטנה ויצאנו לטיול קצר. כשחזרו כל החברה, נשארנו שלמה ואני מאחור ושלמה הרכיב אותי על האופניים. כל החברה החלה ללגלג עליו, שהוא רוצה להיות חבר שלי. זה פגע בו, כיוון שלא הבין מה קרה — בסך הכל רצה להיות נחמד כלפי, כפי שהוא רוצה להיות נחמד כלפי כל אחד מהחברה.

אפרת — דווקא בעניין זה הלך לו יופי. עד שאתם כולכם זותם, כבר היו לו שלוש חברות. אולי דווקא בגלל שבא מארץ ששם זה היה מובן מאליו. לא כמו עם ה"צברים" שלנו.

ענת — בתקופת הצבא שלמה פנה יותר לעיסוקים ולתחביבים האישיים שלו ואהב מאוד להיות בחוג המשפחה.

יאיר — היתה לו קצת בעיה עם השוויון. אני חושב שהוא לא קלט עד הסוף את רעיון השוויון, לא חש אותו מקרוב, מהבית. למשל עם הרשיון.

תמר — עניין הרשיון לא היה בגלל שלא הבין את השוויון. זה היה דבר חשוב לו, וקורה לכל בן-אדם, שיש לו משהו מאוד חשוב ועקרוני, אז הוא לא כ"כ שם לב לעקרונות.

אילה — שלמה היה מאוד קשור למשק ומעורה בדברים שקרו בו. היה מופיע לכל אסיפה וגם התקבל לחברות. הוא גם לא פחד להביע את דעתו, כמו הרבה חברה שנולדו בקיבוץ... הוא היה קשור לפרדס ואם משהו היה לא כשורה היה כואב לו. הוא הלך לעבוד שם הרבה, בחופשות מהצבא.

שולמית — בחופשה האחרונה שלו, כשהיה בצבא, הלך לגיוס בפרדס...

שלמה נער תמיר, שחרחר וחייכן עם עיניים בורקות. נמרץ וקצת חצוף. כזה היה בבואו לעבודה בפרדס.

שלמה בא לעבודה בפרדס בהיותו עדיין ילד והתמיד בה עד הליכתו לצבא. בשל התמדתו בענף, למד את כל בעיותיו. לא בחל בשום עבודה — מטיפול במזיקים, עיבודים שונים ועד עבודה על כלים ממונעים. עשה זאת מתוך רצון חזק להגיע להישגים, מתוך עניין ואחריות. מצאת בו חדות היצירה ואהבה לעבודה. עקב תמיד אחר החידושים וגילה ידע רב בטיפול בעצים. לעיתים היה נוח להתפרץ, אך תמיד ידע לשמור על יחסי חברות. בעיקר בזמן היותו בצבא גילה התעניינות בענף וגאה היה בהישגיו, ואף עשה "תעמולה" למען הענף בין בני הנעורים. בזמן האחרון הביע רצון לחזור לעבודה בפרדס עם שיחרורו מהצבא. בעבודה זו ראה את עתידו במשק.

יאיר — אני זוכר ערב אחד בשבוע הראשון של המלחמה, כשעוד לא ידענו כלום — ישבתי וחשבתי לעצמי... כל אחד יודע מה זאת מלחמה ומתחילים לעלות שמות בראש — מה שלום זה, ואיפה נמצא ההוא?... אני עדיין לא מבין את זה, אך כל הזמן חשבתי על שלמה. שמו עלה בראשי ולא הרפה ממני. אח"כ כשהייתי בבית וראיתי שלא יודעים עליו כלום, התחלתי ממש לחשוש. וכשהייתי במרכז הארץ נודע לי ששלמה נהרג, הייתי בהלם. עד היום עוברת בי צמרמורת, כאשר אני חושב על זה ועל מעין התלפאטיה שהיתה לי, ואתם יודעים שאני בד"כ לא מאמין בדברים כאלה...

ענת — החתונה שלי היתה בערב השני של המלחמה. היתה האפלה וישבנו בחוץ על הדשא. אבא שלי בירך ומשום מה לא הזכיר את החיילים שבקוויים. ואני הוספתי לברכה שלו: „שכל החיילים שלנו, שנלחמים, יחזרו בקרוב, בשלום הביתה“. רבקה קרימר היתה שם והודתה לי מאוד. כל הזמן הטריד אותי למה דווקא היא מכל האמהות שהיו שם הודתה לי.

אילה — שלמה בא אלי ערב אחד ודיברנו על המשפט, שהיה לו. הוא הרגיש שנעשה לו עוול. מאז המשפט הצבא כבר היה משהו אחר בעיניו. הוא איבד מההערצה, שהיתה לו כלפי הצבא. היתה לי כל הזמן הרגשה, שאסור היה לעשות לו זאת, כי דווקא בו זה מאוד פגע. הוא היה רגיש לנושא והרגיש כ„שעיר לעזאזל“. אחרי כן, עבר לפלוגת מ"כים וקשה היה לו להשתלב שם. הוא גם יצא משם מעט מאוד הביתה. אחרי שנהרג, אני ממש כעסתי... קודם הייתי בתדהמה ואחר-כך ממש נפגעת אישית, שדווקא לו זה קרה...

שלמה עם בני משפחתו ביום העלייה לארץ

בטיול שנתי לצפת

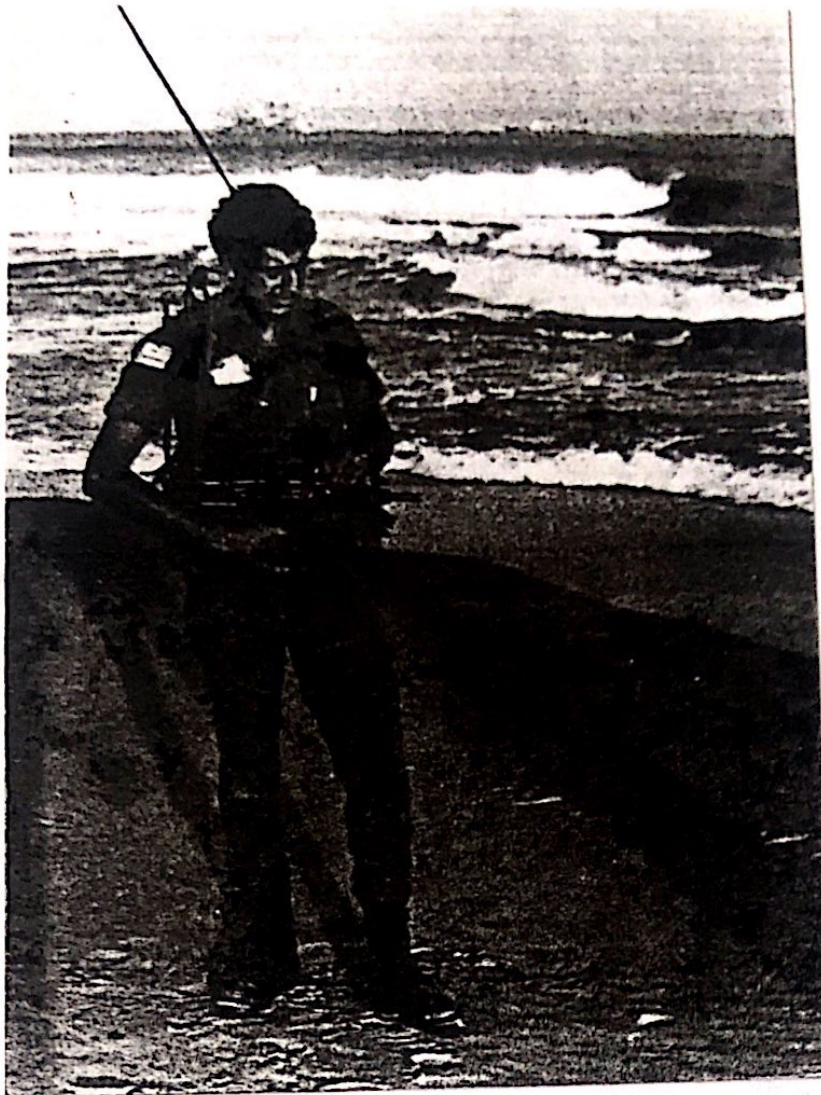

לקראת הגיוס

בתקופת שירותו הצבאי

קרימר שלמה

קבוצ גשר

שם משפחה ופרטי

כחובת

6808385, 29 - 69, 444606, 01

15, 5, 72

מס' זהות

מס' רשיון ש.הוצאה

שנה חודש יום

N 19/ 5/60

רשיון זה בר תוקף לשנה עד

בעל רשיון זה רשאי לנהוג בסוגי הרכב כמצויין להלן:

N 7	N 7	N 7	N 7	N 7	N 7	N 7	N 7	N 7	N 7	N 7
אופנוע	אופנוע עד 250	אופנוע	אופנוע	אופנוע	אופנוע	אופנוע	אופנוע	אופנוע	אופנוע	אופנוע
מנוע	מנוע	מנוע	מנוע	מנוע	מנוע	מנוע	מנוע	מנוע	מנוע	מנוע

13.5.197

התחמת חסימה

היתרים והגבלות:

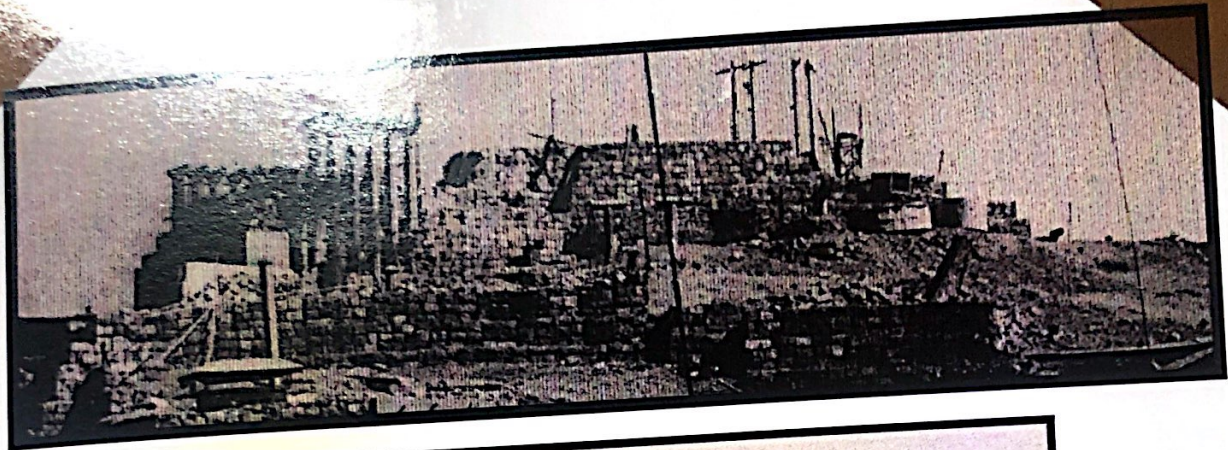
שר החקירה

רשת הישועה

25

אגרת רשיון בסך

תחמת חסימה

"בדרך אל היעד" - קרב החרמון (22 באוקטובר 1973)

לוח הזמנים וסדר הפעולות והאירועים בקרב שניהלו לוחמי חטיבת גולני לשחרור מוצב החרמון היה: לאחר תדריך מפורט ביער מסעדה, ו"קבוצת-פקודות" למפקדים, החל גדוד "הבוקעים הראשון" בטיפול איטי ומייגע ככוח רגלי ממג'דל-שמס לכיוון "עיקול הטנק". ב-21 באוקטובר בשעה 21.00 החל הטור הממונע (הטנקים, הזחל"מים, הנגמ"שים והדחפורים) לנוע דרך חניון האוטובוסים לאזור "רכבל תחתון" לכיוון "עיקול הטנק". ברזמנית נעו לוחמי הסיירת במהירות דרך "הרכבל התחתון" לכיוון "אוכף 800". בשעה 2.00 בלילה החל הקרב: כוח החוד של הגדוד בפיקוד הסמג"ד ציון זיו, נתקל באש סורית עזה במחצית הדרך בין "עיקול הטנק" ו"גבעה 16". קצין הקישור הארטילרי נהרג, והסיוע הארטילרי הצמוד נפסק. חיילי פלוגה ג' ניסו להסתער ולאגף את הסורים (שהשתמשו באמצעים לראיית לילה ובכוונות טלסקופיות), אך נהדפו וסבלו אבידות כבדות. החל תהליך ממושך של טיפול בפצועים ופינוי הנפגעים. באותה שעה

משתלטת פלוגת הסיור על "רכבל תחתון" ו"אוכף 800" ללא קרב. בשעה 2.40 נעה הסיירת דרומה לטהור אזור המפתח של "רכבל עליון" כולל מוצב "המצוק". סמוך ל"רכבל עליון" נתקל כוח מפקד סיירת בבונקר סורי יורק אש.

מפקד הסיירת, סרן שמריהו ויניק, הגשים בהתנהגותו את הסיסמה "אחרי", הסתער ראשון אל עבר פתח הבונקר הסורי, אך נפגע ונהרג. גיל לוטן ניסה לחלצו ונהרג אף הוא. איתן החובש, שניסה לחלץ את השניים, נהרג. לוחמי הסיירת האחרים שיתקו באש רנ"טים את הבונקר, ו-6 סורים נהרגו. לאחר פינוי הפצועים והנפגעים חידשה הסיירת את ההסתערות, ולאחר קרב קשה ביותר נכבש אזור "הרכבל העליון" ו"המצוק". נסיון התקדמות של לוחמי הסיירת נבלם באש חזקה מאוד מהמדרון ומ"גבעה 16".

ב-22 באוקטובר בשעה 5.00 בבוקר, כקילומטר לפני "עיקול הטנק" נתקל הטור הממונע במוקשים על הדרך. בשעה שחיילי פלוגת ההנדסה ניסו לפרק את המוקשים, נפגע הדחפור הראשון בפגז נ"ט, והדחפור השני עלה על מוקש ונתקע. טנק שניסה לחלצו, עלה גם הוא על מוקש, והציר נחסם. כל מפקדי הטנקים נפגעו בזה אחר זה. חיילי הטור הממונע ירדו מן הזחל"מים ופתחו בהסתערות במעלה התלול. באותה שעה בערך - מדרום ל"גבעה 16" תוך כדי לחימה של צוותים חוליות ובודדים בחיילים סורים שגילו התנגדות עזה ביותר, נפצעו המח"ט ומג"ד "הבוקעים הראשון", והפיקוד עבר לידי קצין האג"מ החטיבתי. היתה זו שעה מכריעה בקרב הקשה, כאשר שני הצדדים הגיעו ברזמנית אל סף נקודת השבירה.

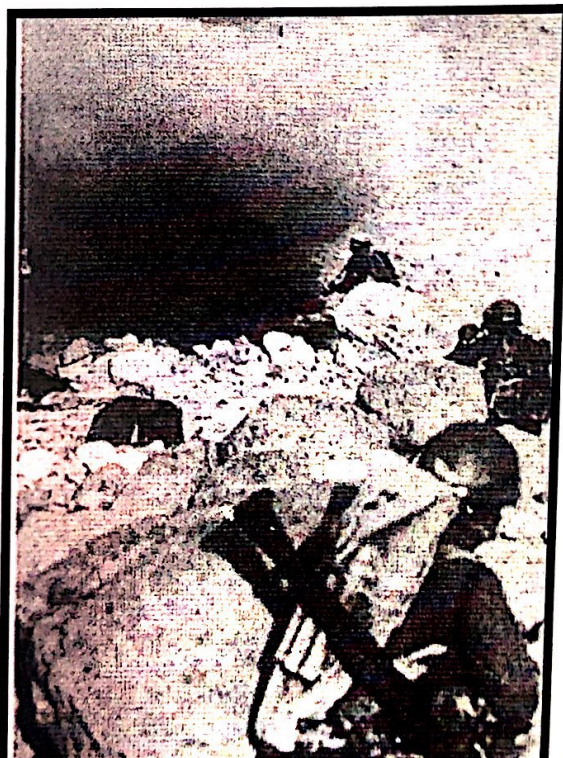
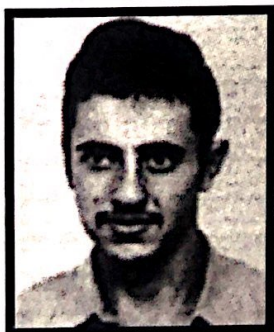

כיבוש מוצב החרמון (בוקר 22 באוקטובר 1973)

ואז, לקראת שחר ה-22 באוקטובר 1973, גילו כנראה לוחמי חטיבת גולני, נושאי תג העץ, מידה נוספת של כוח סבל, עקשנות ועיקשות, התמדה ודבקות במטרה, ומתוך הכרת חשיבות המשימה ורצון אדיר המונע על-ידי גאוות-יחידה מיוחדת במינה הצליחו לשבור לבסוף את ההתנגדות הסורית ב"דרך אל היעד". פלוגת תגבורת מכוח החסימה, מגדוד "אריות הגולן" שנשלחה לסייע בפינוי הפצועים וההרוגים של גדוד "הבוקעים הראשון", בסיוע הפגזה ארטילרית צמודה וכבדה - הצליחה יחד עם לוחמי פלוגה א' של הגדוד להשתלט על אזור "גבעה 17" במרחק של 600 מ' מן המוצב עצמו.

בשעה 6.00 החלו חיילים וקצינים סורים לנטוש את עמדותיהם ולנוסצפונה (חלקם נהרגו וחלקם נשבו אח"כ ע"י כוח דו-פלוגתי של הצנחנים, שהתקדמו מכיוון צפון אל עבר מוצב החרמון).

בשעה 9.00 כותר מוצב החרמון ע"י חיילי גולני. חבלני פלוגת ההנדסה בדקו היטב את כל הכניסות מחשד למיקוש, וב-10.30 טוהר המוצב סופית. בשעה 11.00 הוגפו סוף סוף דגל החטיבה ודגל המדינה במרומי המוצב הישראלי, ומפקד הכוח דוד כץ (קצ'לה) דיווח מבלי להקפיד על כללי הדיבור בקשר: "תחנות כל העולם הקשיבו, החרמון

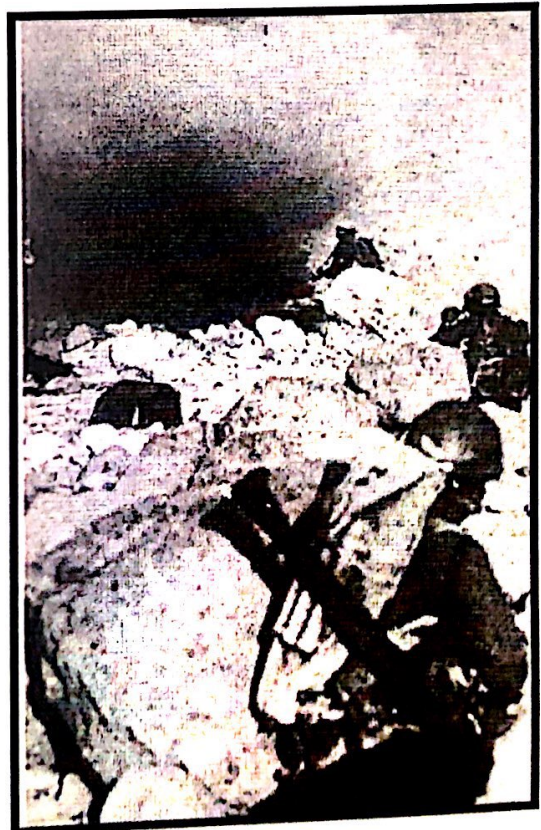

כיבוש מוצב החרמון (בוקר 22 באוקטובר 1973)

ואו, לקראת שחר ה-22 באוקטובר 1973, גילו כנראה לוחמי חטיבת גולני, נושאי תג העץ, מידה נוספת של כוח סבל, עקשנות ועיקשות, התמדה ודבקות במטרה, ומתוך הכרת חשיבות המשימה ורצון אדיר המונע על-ידי גאוות-יחידה מיוחדת במינה הצליחו לשבור לבסוף את ההתנגדות הסורית ב"דרך אל היעד". פלוגת תגבורת מכוח החסימה, מגדוד "אריות הגולן" שנשלחה לסייע בפינוי הפצועים וההרוגים של גדוד "הבוקעים הראשון", בסיוע הפגזה ארטילרית צמודה וכבדה - הצליחה יחד עם לוחמי פלוגה א' של הגדוד להשתלט על אזור "גבעה 17" במרחק של 600 מ' מן המוצב עצמו.

בשעה 6.00 החלו חיילים וקצינים סורים לנטוש את עמדותיהם ולנוס צפונה (חלקם נהרגו וחלקם נשבו אח"כ ע"י כוח דר-פלוגתי של הצנחנים, שהתקדמו מכיוון צפון אל עבר מוצב החרמון).

בשעה 9.00 כותר מוצב החרמון ע"י חיילי גולני. חבלני פלוגת ההנדסה בדקו היטב את כל הכניסות מחשד למיקוש, וב-10.30 טוהר המוצב סופית. בשעה 11.00 הונפו סוף סוף דגל החטיבה ודגל המדינה במרומי המוצב הישראלי, ומפקד הכוח דוד כץ (כצ'לה) דיווח מבלי להקפיד על כללי הדיבור בקשר: "תחנות כל העולם הקשיבו, החרמון

מורשת גדוד "הבוקעים הראשון"

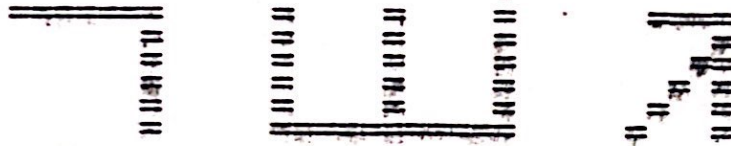
(51)

גדוד 51, הגדוד הראשון של חטיבת גבעתי חטיבה מס' 5 ועל כן נקרא '51'. הגדוד צורף לחטיבת גולני רק בשנת 1956 אך מורשת הקרב שלו ושמו נעוצים בימי תש"ח במבצע יואב שמטרתו הייתה הבקעת הנגב הנצור ושבירת הצבא המצרי. גדוד 51 עשה את הצעד הראשון לפתיחת הדרך ומכן שמו.

במלחמת העצמאות הופעלה חטיבת גבעתי במסגרת כוחות פיקוד דרום במבצע גדול, מבצע יואב שבמהלכו נכבשו הערים אשקלון וקריית גת. היה זה גדוד 51 שכבש את "משלטי הצומת" שהיה הצעד הראשון להבקעת הנגב הנצור. 1956, מבצע קדש (עדיין במסגרת חטיבת גבעתי) כבשו לוחמי גדוד 51, בשיתוף לוחמי חי"ר מוצנח ופלוגת נח"ל את מוצב נוקייב במבצע שנקרא "כנרת". באוקטובר 1956 הוטל על חטיבת גולני משימה לכבוש את מוצב רפיח. המאמצים הראשונים נעשו ע"י גדוד ברק וגדוד גדעון והמאמץ השני נעשה ע"י הבוקעים הראשון, שבמאמץ רב ובדבקות במשימה הצליח לכבוש את מוצבי רפיח. ב-1967, מלחמת ששת הימים תפקד הגדוד בפעילות בביטחון שותף בגבול סוריה בשולי רמת הגולן. כמו כן השתתף הגדוד בקרבות המאבק על המים וכן הוטל עליו כיבוש מוצב תל עזיאת שהיה מבוצר, מגודר וממוקש. הקרב התנהל על פי התוכניות וזכה לשבחים רבים. גם בכיבוש תל פאחר לקח הגדוד חלק בקרב העקוב מדם בו נהרגו רבים מחיילי החטיבה. בין מלחמת ששת הימים ליום כיפור השתתף הגדוד במלחמת ההתשה בקו ברלב בתעלת סואץ, בהר דב ובפתחלנד.

במלחמת יום הכיפורים היו לוחמי הגדוד בחופשה בבית, לכן הוזעקו הלוחמים לרמת הגולן. יודק'ה פלד, מג"ד גדוד 51 דאז, יצא יחד עם פלוגה אחת ושני צוותים של הפלס"ר למוצב החרמון, המוצב הראשון שנפל בידי הסורים במלחמה. לאחר שעתיים של קרב עקוב מדם הורה המח"ט לסגת. ניסיון נוסף לכיבוש המוצב נעשה במסגרת מבצע "קינוח" ע"י לוחמי גדוד 51 בשיתוף לוחמים מכוח ממונע 17, בא"ח 1 והפלס"ר. לבסוף, לאחר קרב קשה הונפו דגל המדינה ודגל החטיבה על אנטנות מוצב החרמון אשר נקרא מאוחר יותר ה"עיניים של המדינה". בקרב זה נהרגו 55 מחיילי החטיבה ו-79 לוחמים נפצעו. במלחמת שלום הגליל כבשו לוחמי גדוד 51 מערכת מוצבים לא הרחק מהבופור, סמוך לעיירה נבטיה. מאז ועד היום פועלים לוחמי הגדוד בלחימה שותפת ויומיומית בשמירה על יישובי קו הצפון, יהודה ושומרון ואזור חבל עזה.

"רק אלו היודעים להגן על חירותם זכאים לה"

דפני מידע (מס' 16) יום שישי, 26 באוקטובר 1973, תשל"ג

שלמה קרימר, בננו - חברנו, נפל בקרב על כיבוש החרמון
ביום ב' 22.10.73 - וחוא בן 21 במוחו.

שלמה חביע אלינו מארגנטינה עם הוריו, אחיו ואחותו, בשנת 1963, והוא ילד
בן 11. מיד נכנס לקבוצת "חצב" ("הקטנים") ויחד עם אחיו ואחותו היה לעוזר
להוריו ע"י התערותו וקליטתו המהירה.
ראינו איך צומח בן חמיר, חסון, אוהב חיים ובוטח בעצמו.
בקיץ 1971 סיים שלמה את ביה"ס, התגייס לצבא, כדרכו ההכרחית והמתנדבת כאות
של כל נער בישראל, ומצא את דרכו לתטיבת "גולני", אחת עלה לגולן.
אין נחמה להורים שבנם נפל, רק אותו הכרת של הגורל היהודי המצווה עלינו:
"בדמיך היי!". גלויותיו של שלמה השופעות אופטימיות ובסחוק, תהיינה נקודות
אחיזה להמשך החיים. גלויות אלה נכתבו ערב הקרב והגיעו אלינו ולמשפחתו טרם
נודע לנו על האסון.

21.10.73

להורים שלום רב!

... אני כותב לכם עכשיו "סוד צבאי", אבל במילא כשהגלויה תגיע
זה כבר לא יהיה סוד. אנחנו מתכוננים לכבוש הלילה מחדש את החרמון
שהסורים כבשו בתחילת המלחמה.
חמסרו ד"ש לאבא "הקרבי" ולדוד "המתנדב" ולכל מי שמתגעגע אלי.
להתראות בקרוב, והפעם באמת בקרוב.

שלמה.

21.10.73

לכל החברים שלום רב!

אני מקווה שהכל בבית מתנהל טוב וכולם במוראל גבוה,
כמו כאן בחזית.
העיקר להחזיק מעמד!

יום ראשון, 11 בנובמבר 1973 - ט"ז חשוון תשל"ד

היום אנו מתייחדים עם זכרו של
שלמה ז"ל
בני-ת-הקברות בלוחמי-הגיטאות, ובזכרה בבית

הבנין / משה שמיר

היום, מול האימה האחת - אל מי לזעוק? מי ישמע? הכה באגרופים, שרוט בצפרניים - מי יזדעזע?

היום - עם עצמנו. ככל שאנו וכאשר אנו - עוטי חגור, נסויים על קנה-הנשק, פזורים על פני חרים ובקעות ודרכי עפר ומדבריות - עם עצמנו. איך לנו מנחמים. אם שכולה מאחזל אצה אל רעותה, לנחמה היום. אב חרוש כאב ששנים - תומך בחברו שהוכה זה עתה, תמו עתודות הנחמה, אנו חובשים כאב בכאב.

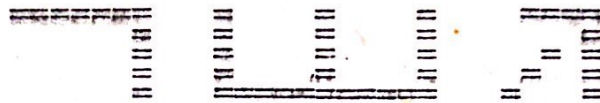
*

המלחמה אינן דומות זו לזו. הלוחמים דומים. הנשק משתנה ממלחמה למלחמה, השטח משתנה, המהלכים משתנים. הנופלים אינם משתנים. הפעם הם דומים עוד יותר. הפעם נפלו בניו של דור הנופלים, בניו של הדור שנלחם ונפל כדי שבנים לא יפלו. "מניין זה בא לו", שואב אב, שחבריו הטובים ביותר נשארו בני שמונה-עשרה, בני עשרים, כי כך לקחה אותם מלחמת השחרור, כך שמורים הם עמו, כך הולכים הם עמו בזכרונו, "מניין זה בא לו, לילד? להפצע ולחבוש את עצמו ולהמשיך להלחם בתוך סנק דפוק עד חושך, ולהסתנן לפעוז נצור, ולהוסיף להלחם, ולהבקיע עם חברים ופצועים בחזרה אל כוחותינו ולמצוא לו סנק חדש ולרוץ שוב קדימה ולעבור ימי תופת בחעלה, ולחצות, ולהוסיף להלחם - עד... עד הסוף... מניין זה בא להם, לילדים?".

*

הפלדה לא הייתה מברזל. מערזי האבן לא היו מטלע. אבל היה ברזל במלחמה הזאת, והיה סלע במלחמה הזאת - בבנים. הם סחמו את הפרצות בגופם. הם קנו רגעים ושעות של עיכוב, של בלימה, של התגוננות - במחיר של שנים, במחן כל החיים כולם. וכך היה אחר כך בפריצה קדימה - בראשם, בחזיתם הבקיעו. תוך כדי התכנסות, תוך כדי הזעקות - יצאו הראשונים להדוף, עם כל הבא ביד, כדי שלא חבוא המלחמה אל הבית, כדי שלא יוכה הבית. והנה: לא הוכינו בגבולות הדחוקים, לא הוכינו בשמים הגבוהים, לא הכינו בים הרחב. על הכל הם הגנו - על האדמה, על החיים, על לבלוב הגנים, על שלוות הדרכים. רק ביחנו שוכה.

ח ק ב ו ז ח מ א ו ח ד

25 באוקטובר 1973, תשל"ד

בן מירצ מס' 15

ש ל מ ה ק ר י מ ר ז " ל

נפל בקרב על החרמון

ב- 21.10.73

הובא לקבורה בביון עלמין צבאי ב- 24.10.73

והוא רק בן 21 שנים

זה יומיים אנו חיים עם השמועה שהגיעה אלינו מפי
חברים-לוחמים, שהשתתפו בקרב, מנסים לברר, לאתר, תוך
אמונה שאין בשמועה אמת. אך היום פסו אשליוח.
הנורא מכל - עובדה קיימת.

כאבכם - רבקה ואריה, אסודי ואלכס - כאבנו הוא, כאב
כל עם ישראל על בניו.

האם יש נחמה בכך?

תעודה

מדינת ישראל
משרד החינוך והעניינים
תל אביב

עברית פורס
חומר

החיים בתאריך

בופס י' 2520
(1961)

נשיא מדינת ישראל

ירושלים, כ"ח באדר תשל"ד

משפחה קרימר היקרה,

אין נחומים על אבדן היקר מכל, ויודע אני שאין בכוון של מלים להפיג את הכאב והצער. כותב אני אליכם כי אבל אני יחד עמכם ומשחף בצערכם וביגונכם.

כאבכם הוא כאב האומה כולה, המבכה מרה את כל אחד מיקיריה, שנפל במערכה. שלמה ז"ל נמנה עם הגבורים ששלמו בחייהם על הגנתנו, ושמו ייחרת בדברי הימים של עמנו הרצופים מאבק על קיומו.

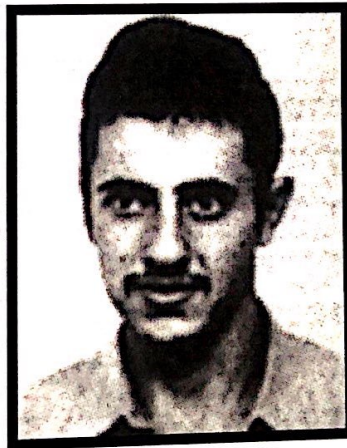
תפילת כולנו היא, שמלחמת יום הכיפורים שנכפתה עלינו, ואשר תבעה קרבנות כה רבים, חביא בעקבותיה את השלום המיוחל, וכי בזכות גבורינו נזכה לראות מדינת ישראל שלווה ובוטחת שלא תדע עוד מלחמה - וזהא זו גם נחמתכם.

שלכם בהוקרה,

אצנום קצוב

קרימר שלמה ז"ל

קרימר שלמה ז"ל
1952-1973

